

DE JOZEFIETEN VAN GERAARDSBERGEN

VIEREN 200-JARIG BESTAAN

Pater Michael POWELL CJ

Het jaar 2017 was een jaar dat in Geraardsbergen niet onopgemerkt is gebleven. In maart 1817 werd in een huis in de Steenstraat dat "Jerusalem" heette, niet enkel de Congregatie van de paters jozefieten opgericht – vandaag bekend als broeders van de Heilige Jozef –, maar ook de onderwijsinstelling die in de loop der tijd werd omgedoopt tot Sint-Jozefsinstituut en eigenlijk vandaag nog steeds beter gekend is als "t Karmelieten". In 2017 viert de congregatie dus haar tweehonderdste verjaardag.¹

Hoewel de congregatie vandaag een ruimere verspreiding kent, waaronder ook in andere landen en zelfs op andere continenten², blijft ze toch sterk verbonden met Geraardsbergen. De oprichter, Guillaume Constant Van Crombrugghe, werd geboren in Geraardsbergen 1789 als telg van het bekende geslacht Van Crombrugghe-Spitaels.³ Zijn stoffelijke resten rusten nog steeds in het *Sint-Jozefsinstituut*, nadat ze in 1938 werden overgebracht uit Gentbrugge. Eerder was zijn stoffelijk overschot al overgebracht naar voornoemde gemeente, want hij was eerst begraven op een Gents kerkhof nabij zijn huis in de Gouvernementstraat waar hij in 1865 overleed. De sterke band met de stad Geraardsbergen blijkt ook uit de officiële titel van de congregatie in het Latijn: *Institutum Josephitarum Gerardimontensium*, wat "Instituut van de paters jozefieten van Geraardsbergen" betekent.

Hoewel hij geboren was in Geraardsbergen en een erg uitgebreide familie had in deze stad en de wijde omgeving, heeft Van Crombrugghe enkel tijdens zijn jeugd in de Oudenbergstad gewoond. In 1805, toen hij 16 jaar was en drie jaar school had gelopen in twee kleine pensionaten in België, besluiten zijn ouders hem

in te schrijven in een pensionaat in Amiens (Frankrijk). Vanuit ons standpunt vandaag lijkt dat een onbegrijpelijke, zelfs wrede beslissing. Maar het onderwijs in België tijdens de Franse bezetting haalde

een slechte kwaliteit, als gevolg van de afschaffing van de jezuïetenorde in 1773, waardoor in heel Europa zowat 900 colleges werden gesloten. Binnen de burgerij was het dan ook *in de mode* om hun zoon secundair onderwijs te

Guillaume Constant
Van Crombrugghe

1. Met dank aan Bart Merckaert voor de vertaling van de Franstalige tekst in het Nederlands.
2. In België: Geraardsbergen, Melle, Leuven, Houtaing. Elders in de wereld: Engeland, Californië, RD Congo, Kameroen en Gabon.
3. Ik wil hier niet dieper ingaan op de biografie van Van Crombrugghe of zijn familie. Die is al eerder aanbod gekomen in *Gerardimontium*. Zie bibliografie.

laten volgen in het buitenland.

De ouders van de jonge Guillaume kozen voor een college van "les Pères de la Foi" in de Rue de l'Oratoire in Amiens. Dit college was opgericht door Louis Sellier in 1798, op het ogenblik dat Sellier nog steeds atheïst was. Omdat hij zich aangetrokken voelde tot het religieuze leven, en met name tot de orde "Pères de la Foi", had Sellier in 1801 hun zijn pensioonaat aangeboden en bleef hij de directeur maar trad tegelijkertijd in als novice bij de orde.

Bij de "Pères de la Foi" in Amiens kreeg Van Crombrugge zijn roeping. Toch waren het ook voor het college geen rustige tijden: zo vond het college omwille van politieke redenen een tijdelijk onderkomen in Noyon (buitenwijk van Amiens) en later in Montdidier, waar het college bijna afgeschaft werd.⁴ De cyclus van oprichting/afschaffing, slagen/falen zal later ook de geschiedenis van de paters jozefieten kenmerken. De opleiding die hij genoot bij de "Pères de la Foi" zal later als voorbeeld dienen voor de congregaties die hij zou stichtten: hij wou immers dat in de scholen van zijn stichting⁵ alle leerlingen dezelfde pastorale zorg zouden kunnen ontvangen die hij zelf had gekregen van de "Pères de la Foi".

In zijn brief van 18 september 1805 schreef Van Crombrugge aan zijn ouders:

"... wij zijn met zo'n 60 tot 70 leerlingen die onder het toezicht staan van 8 leerkrachten, wiens goedheid en vriendelijkheid geen grenzen kent."

Deze goedheid en vriendelijkheid werd later als ideaal gesteld in de scholen van de paters jozefieten.

De 'Pères de la Foi' hadden ook andere pedagogische idealen die later, soms zelfs letterlijk, worden vermeld in de

geschriften van Van Crombrugge.

Zo lezen we in de biografie⁶ van broeder Loriquet ("Père de la Foi") een uittreksel uit het schoolreglement voor 1804 voor het college in Amiens:

"Het doel dat we in dit huis willen bereiken ... bestaat in de ontwikkeling van zowel de geest als van het hart van deze jongeren. Een dergelijk belangrijk doel kan enkel worden bereikt door middel van orde en methodiek ... dit kan worden bereikt door wedijver."

Dezelfde tekst staat ook in het schoolreglement van het college van Aalst dat dateert uit de periode dat Van Crombrugge er directeur was.

De bovenstaande kwaliteiten, in het vet gedrukt, komen telkens terug in de geschriften van Van Crombrugge, in de circulaires van de eerste superieuren-generaal van de paters jozefieten, en vooral in het lerarenreglement dat Van Crombrugge had opgesteld toen hij directeur werd van het college van Melle in 1837.

Na zijn studie theologie aan het seminarie van Gent kreeg Van Crombrugge de priesterwijding op 19 september 1812 uit handen van monseigneur Van de Velde de Melroy, voormalig bisschop van Roermond. Op dat ogenblik was monseigneur De Broglie, bisschop van Gent, gevangen genomen in Frankrijk. Hij werd tot vicaris benoemd in Moeskroen, vervolgens in Kortrijk en in Heusden. De korte tijd die hij in Heusden verbleef, was belangrijk voor de paters jozefieten, omdat hij daar de jonge Guillaume Van den Bossche ontmoette. Onder de naam Ignatius zou Guillaume Van den Bossche worden benoemd tot eerste superieur-generaal van de congregatie.

Guillaume Van den Bossche

In 1814, dus pas na twee jaar priesterschap, werd hij aangesteld tot directeur van het college van Aalst, een oud jezuïetencollege dat het erg moeilijk had na de afschaffing van de jezuïetenorde in 1773. Toen Van Crombrugge de leiding van het college op zich nam, was er maar een klein aantal leerlingen en een weinig onderlegd lerarenkorps. Onder zijn leiding heeft het college, tot zijn afschaffing in 1825 op bevel van de overheid⁷, een echte heropleving gekend. De jezuïeten waren zich bewust van zijn belang in de geschiedenis van het college: "De Jezuïeten blijven hem dankbaar, want hij vormt een gouden schakel tussen het oude en het nieuwe Jezuïetencollege"⁸.

Bij Guillaume van den Bossche had Van Crombrugge een sluimerende priesterroeping ontdekt. Daarom overtuigde hij hem naar Aalst te komen en er de lessen Latijn in het college te volgen. Maar Van den Bossche beschikte niet over de juiste kwaliteiten en Van Crombrugge ging op zoek naar een manier om de goede

4. Zie A. GUIDÉE, *Vie du R.P. Louis Sellier*, Paris, 1858.

5. Met inbegrip van de congregaties voor zusters: de Dames van Maria, de Zusters van Maria en Jozef, en de Zusters van Jozef.

6. Zie ook M. HENRION *Vie du Révérend Père Loriquet*, Parijs, 1845.

7. De jezuïeten konden het college terug overnemen in 1830.

8. J. DE BROUWER, *De Jezuïeten te Aalst*, Genootschap voor Aalsterse Geschiedenis, 1979.

Pausipone, het buitengoed van Guillaume Constant Van Crombrughe

wil van deze jonge man ten dienste te kunnen stellen van de Kerk. De economische crisis van 1815 en de hongersnood van 1817 verplichtten Van Crombrughe praktische oplossingen te zoeken om de noden van de armen te lenigen. Onder de leerlingen uit de burgerij van het college benoemde hij *armenprovisoren*, die de armen in de mate van het mogelijke moesten helpen. Tegelijkertijd richtte hij onder leiding van Colette de Brandt een vereniging van dames uit de burgerij van Aalst op dat hetzelfde doel had. Deze dames zijn in 1817 uitgegroeid tot de *Dames van Maria*. Van Crombrughe heeft deze later opgesplitst in drie congregaties: de *Dames van Maria* die actief waren in Aalst, de *Zusters van Maria en Jozef* in Geraardsbergen¹⁰ en de *Zusters van Sint-Jozef*¹¹ in Brugge.

De dames openden een “*werkschool*” waar ze meisjes van arme afkomst leerden kantklossen, hen leerden lezen en schrijven (basiskennis) en hen godsdienstondericht gaven. Al snel wou Van Crombrughe hetzelfde

oprichten voor de jongens van arme afkomst in Geraardsbergen. Op 1 mei 1817 opende hij in de Steenstraat een kleine school waar ze leerden weven en spinnen. 's Avonds kregen de jongens godsdienstondericht. Guillaume Van den Bossche werd aangesteld tot directeur. Na hem is er slechts één andere geweest: François Verkindere. Op 4 november 1817 transformeerde Van Crombrughe de kleine groep vrijwilligers in een religieuze congregatie, legde hun in 1818 een religieuze regel op en benoemde Van den Bossche, onder de naam van Ignatius, tot hun superior. Dankzij Ignatius als eerste superieur-generaal (1817-1851), maar ook en vooral door zijn opvolger, Stanislas De Haeck (superieur-generaal 1851-1860) hield de congregatie het hoofd boven water tijdens de eerste moeilijke jaren.

Het begin van deze onderneming liep niet over rozen. Wel hadden ze de steun van sommige notabelen van de stad, waaronder François Spitaels¹² en mevrouw van Crombrughe. Zonder de financiële steun van

Van Crombrughe – of het nu om zijn persoonlijke middelen ging of die van zijn familie – had de jonge congregatie zich nooit verder kunnen ontwikkelen. Het “*dagboek*”¹³ van Ignace Van den Bossche geeft ons een inblik in de goede en slechte momenten.

Al op het einde van 1817 is het gebouw in de Steenstraat te klein geworden en Van Crombrughe heeft met zijn eigen geld een deel kunnen huren van het oude karmelietenklooster. Dit is dus het echte begin van ‘t *Karmelieten*. De vier broeders namen er hun intrek op 1 december. Het jaar daarop kocht Van Crombrughe het klooster. Hij liet er een slaapzaal bouwen en al snel waren er een dertigtal leerlingen. Maar Van Crombrughe betaalde zelf het collegegeld van een twintigtal van deze internen. De broeders genoten ook de financiële steun van de heer Van Wijmelbeke, een inwoner van Geraardsbergen en zwager van Van Crombrughe. Hem zullen we later opnieuw tegenkomen bij het college

Stanislas De Haeck

9. Voor de geschiedenis van de beginperiode van de Zusters van Maria en Jozef, zie *Kleine Geschiedenis wegens ons Klooster der Zusters van Maria en Jozef gezeid Zwarte-Zusters te Geerardsbergen*, DCCVC, 2014.
10. De zusters hebben Geraardsbergen en de bijhuizen in de streek verlaten en vormen een nieuwe groep in Erpe-Mere.
11. Voor de geschiedenis van de beginperiode van de Zusters van Sint-Jozef, zie *Nota over de Stichting van het Instituut van de Zusters van de Heilige Jozef*, DCCVC, 2014.
12. Volle neef van de stichter.
13. Het originele “*dagboek*” ging lang geleden verloren. Wel beschikken we over een handgeschreven kopie in het Frans (datum onbekend). *Annotations sur l'Institut des Joséphites par moi*, Guillaume van den Bossche, Supérieur, DCCV, 2012.

van Melle. Van Wijmelbeke verliet Geraardsbergen in 1821 om directeur te worden van dit college.

Ook in 1821 merkt Van den Bossche op dat *“de overheidsadministratie van de stad me op vraag van de regering aanspoort een onderwijzersdiploma te behalen, maar onze stichter vindt het geen goed idee dat we ons aanbieden op het examen”*.¹⁴ Het was inderdaad pas in juni 1824 dat de eerste broeder zijn diploma behaalde. In de maand juni had de overheid de klassen gesloten om te vermijden dat de externen er nog school konden lopen, maar het onderwijsverbod duurde maar twee maanden. Op dat ogenblik waren er een veertigtal internen, maar ook zo'n 200 externen die anderhalf uur les kregen per dag en op zondag.

De eerste onderwijsinstelling van de broeders buiten Geraardsbergen dateert van oktober 1823. Op vraag van de pastoor van de Sint-Pietersparochie in Gent werd een kleine school opgericht. Maar dit was van korte duur omdat de broeders (hun namen zijn onbekend gebleven) zich ongehoorzaam en te onafhankelijk opstelden, waardoor de stichter hen moest terughalen.

In die periode hadden de broeders heel wat problemen met de overheid. Zo vaardigde koning Willem I in 1827 het bevel uit dat alle broeders die waren ingetreden na 1823, de congregatie moesten verlaten. Zoals steeds vond de stichter een manier om dit verbod te omzeilen: de geestelijken werden voortaan heren der gehuisvest in de stad, tot in het kasteel van Pierre Jean Spitaels in Nederboelare toe. Later dat jaar werd het verbod al ingetrokken. Van den Bossche merkt op dat ze in 1828 *“voortdurend werden lastiggevalen door de Hollandse Regering”*.

In 1830 waren de broeders dan ook

François Spitaels

opgelucht dat ze het juk van het Hollandse bewind met *zijn buitenlandse en ketterse tirannie*¹⁵ konden afwerpen. De regel van de congregatie kreeg de goedkeuring van de Gentse bisschop. De congregatie was klaar voor een volgende stap: nieuwe stichtingen.

Op verzoek van mevrouw Huysmans d'Annecroix, kasteelvrouw van Roborst, namen de broeders eind 1830 hun intrek in een klooster dat zij in de gemeente had laten bouwen.¹⁶ Het werd een enorm succes, want al na twee maanden waren er meer dan 150 leerlingen. Maar door de jaren heen stapelden de problemen, vooral van financiële aard, zich op en het klooster sloot de deuren in 1861. Vanuit Geraardsbergen runden de broeders ook een zondagschool in Wijlegem (Zwalm). In 1832 telde die zo'n 250 leerlingen. In 1845 werd het pensionaat van Roborst tijdelijk gesloten en de internen overgebracht naar Geraardsbergen omdat de plaatselijke pastoor, de heer Holle-

winckel op gewelddadige wijze om het leven was gebracht. Daarenboven: *“lagen de wegen er modderig bij en waren zij het merendeel van het jaar onbruikbaar, waardoor we het klooster moeilijk konden bereiken”* schrijft broeder Ignatius. Toch bleef het klooster open tot in 1861 en gaven er enkele broeders les in de zondagschool.

Een andere vraag tot stichting van een zondagschool kwam er in 1833 uit de streek van Halle, met name uit Breedhout. Al snel telde deze school 450 leerlingen, zowel jongeren als mensen op leeftijd. Zelfs bij de sluiting in 1842 waren er 60 internen.

In 1834 vestigden de broeders zich in Maldegem waar ze drie zondagscholen oprichtten.

De goede naam van de broeders werd steeds meer en meer bekend: tussen 1834 en 1837 kregen ze veertien verzoeken tot het oprichten van een school. Maar door een tekort aan broeders kon op die verzoeken niet worden ingegaan. In 1835 volgde nog een bewijs dat het de broeders voor de wind ging: voor het eerst werden vier oud-leerlingen opgenomen in de congregatie. Van den Bossche schreef daarover: *“Heel wat ouders en geestelijken waren ervan overtuigd dat het kwaliteitsvolle onderwijs dat we stilaan verstrekten aan onze leerlingen, nodig en zelfs noodzakelijk was voor ons land; wat vervolgens werd bevestigd door de instemming van alle bisschoppen van België om Jozefietenkloosters op te richten in hun diocesen”*.

Het jaar 1837 vormt een sleutelmoment in de geschiedenis van de broeders. Vanaf dat jaar mogen ze zich *“Heren Jozefieten”* noemen. De stichter was verkozen als afgevaardigde van Aalst voor het Nationaal Congres van 1830 dat de

14. Het was niet de enige keer dat de stichter en de broeders bevelen van de regering naast zich neerlegden. Maart 1825: *“Mr. De burgemeester heeft ons een schoolreglement bezorgd vanwege de onderwijscommissie, maar we deden er niet veel mee en hebben dit reglement nooit toegepast.”* 1828: *“We kregen van de regering zo veel richtlijnen dat we er weinig hebben nageleefd ...”*. (Van den Bossche, Annotaties).

15. Van den Bossche, Annotaties.

16. Sporen van dit gebouw – met name de kapel – zijn nog steeds te vinden in het Woonzorgcentrum Huize Roborst, Kloosterstraat 1.

Het Sint-Jozefsinstituut omstreeks 1860

nieuwe grondwet had opgesteld voor het nieuwe, onafhankelijke België. Tijdens het Nationaal Congres had hij zich duidelijk uitgesproken voor de vrijheid van onderwijs. Maar wat nog belangrijker is: misschien beseftte hij dat de toekomst van dit nieuwe land afhing van een middenklasse, die naar zijn mening vooral katholiek moest zijn, maar ook goed opgevoed op academisch, wetenschappelijk, industrieel en taalkundig vlak.

Zijn zwager, de heer Van Wijmelbeke, die Geraardsbergen had verlaten in 1821 om de leiding van het college van Melle op zich te nemen, wou dit college overdragen aan een geestelijke orde. In 1837 is zijn keuze gevallen op de paters jozefieten. Maar de eerste jaren ging het de jozefieten in Melle niet voor de wind. De broeders van de "eerste generatie", beschikten zelf niet over het gewenste onderwijsniveau om een college te leiden. Gedurende enkele jaren werd daarom beslist dat de heer Valentijns, jezuïet en al tien jaar aalmoezenier van het college, de directeur werd.

Je zou kunnen veronderstellen dat de stichter voldoende tijd had voorzien om het college van Melle een goede

start te geven. Maar dat was niet het geval. In 1839 richtten de paters jozefieten een college op in Brussel (gesloten in 1858), in Tienen (eveneens 1839) en in Leuven (1842)¹⁷. Dat betekende dat de paters jozefieten bij het begin van de jaren 1840 probeerden acht scholen en colleges te leiden en voor elk van hen trachtten te voorzien in een lerarenkorps. Verzoeken tot oprichting van nieuwe scholen bleven binnenstromen.¹⁸ Deze moeilijke situatie kon niet blijven duren. Toch was het pas in 1861 dat de paters jozefieten het merendeel van de scholen afstootten omdat ze financieel en organisatorisch een te grote last betekenden. Daarom besloten ze zich te concentreren op de drie overblijvende colleges van Geraardsbergen, Melle en Leuven. Het college van Tienen bleef zo goed en zo kwaad mogelijk verder operationeel tot 1888.¹⁹ Een college in Tongeren was er in de korte periode 1879 - 1894.

In 1841 publiceerde de krant *De Vlaaming* volgend artikel naar aanleiding van de 25ste verjaardag van de congregatie:
"Vorige week vond in Geraardsbergen een aandoenlijk feest plaats. In 1817

verzamelden zich in de Steenstraat van deze stad enkele godsvruchtige mannen die onze jeugd willen redden door hen de christelijke leer en goede manieren te onderwijzen. Deze barmhartige intenties werden door Onze Heer ruim gezegend en onder de wijze leiding van de eerwaarde kanunnik Van Crombrugghe, heeft het kleine Instituut een aanzienlijke bloei gekend en kocht het al snel het grote Karmelietenklooster van Geraardsbergen waar in het pensionaat, gesticht door de heren Jozefieten, een christelijke opvoeding en onderwijs verstrekt aan de jeugd van de stad en van de wijde omgeving. De Hollandse Regering die heel wat beroemde onderwijsinstellingen heeft gesloten, voelde zich bedreigd door het groeiende succes van het pensionaat Sint-Jozef. Om hun barmhartig werk te mogen voortzetten, moesten de heren Jozefieten de bespottelijke testen afleggen die werden opgelegd door deze tirannieke Regering. De heren Jozefieten slaagden erin alle moeilijkheden te overwinnen, en vandaag de dag, zijn er naast de vestiging in Geraardsbergen en onder hun leiding ook scholen in Melle, Tienen, Brussel, enz."

En wat met Van Crombrugghe? Hij zelf is directeur gebleven van het college van Aalst tot bij zijn afschaffing in 1825. Na afloop van het Nationaal Congres van 1830 verklaarde hij zelf dat hij zich uit het openbaar leven had teruggetrokken, maar in werkelijkheid gebeurde dat pas in 1863. Zo heeft hij zich nog meerdere jaren in Gent ingezet voor de gevangenen. Hij bleef zijn congregaties leiden, schreef honderden brieven aan de leden van zijn congregatie, waarin hij hen spirituele raad meegaf en af en toe een berisping uitdeelde, werd vervolgens naar Gent geroepen waar hij lid werd van de Bisschoppelijke Raad, maar ook woordvoerder van het bisdom, kanunnik van de kathedraal, deken van het kapittel en aarts priester. Tot aan zijn dood in 1865 heeft hij zich ingezet voor het bisdom en woonde hij trouw de erediensten bij in de

17. De colleges van Melle en Leuven (H.-Drievuldigheidscollège) bestaan nog steeds. Van de gebouwen in Brussel en Tienen is niets overgebleven.

18. 1841: Oostende, Bree (Limburg), Saint-Sauveur, Baileux. 1842: Verviers, Brugge. 1844: Santo Tomas, Guatemala. 1846: Philadelphia.

19. Voor de geschiedenis van de paters jozefieten in Tienen, zie M. STIJNEN, *Honderd Tiense Collegejaren*, privé-uitgave, 1989.

Het graf van de stichter in de kerk van het Sint-Jozefsinstituut

kathedraal. Tijdens de laatste jaren van zijn leven leed hij aan neuralgie die zijn gezichts-zenuwen verlamde en waardoor hij moeilijk kon eten en praten. Uiteindelijk is hij overleden op 1 december 1865 in zijn woning in de Gouvernmentstraat in Gent. Zijn laatste woorden waren: *“Ik wist niet dat je zo zacht kon heengaan als je in deze wereld zo veel goeds hebt gedaan”*. Op het einde van de 19de eeuw, is de congregatie van de paters jozefieten, tot dan een congregatie van broeders, een congregatie van priesters geworden. De colleges van Geraardsbergen, Melle en Leuven bleven erg succesvol. In 1869 was de eerste stichting buiten België een feit: het Saint George College²⁰ in Croydon (Verenigd Koninkrijk) opende de deuren. In de jaren 1920 richtten de paters jozefieten hun blik naar de traditionele missionarisl landen. Een eerste stichting, in Brazilië, mislukte, maar de tweede, in Belgisch Congo²¹, werd wel een succes. In die mate zelfs dat de broeders in Belgisch Congo zelf voor stichtingen hebben gezorgd in Kameroen en Gabon. In Congo leidden de paters jozefieten vandaag negen

scholen, waarvan het merendeel in de provincie Kasai. Bij de tweehonderdste verjaardag in 2017 zijn de broeders uit Afrika in de meerderheid. Dit jaar overleed pater Willibrord (Jaak Geyssels) en daardoor is pater Cyriel Aertbeliën de laatste Belgische missionaris in het Sint-Jozefsinstituut van Geraardsbergen. Een juvenaat, gesticht in Velm in 1931, bleef open tot 1962. Na de Tweede Wereldoorlog vonden de paters jozefieten de tijd rijp om een college op te richten in Wallonië. Het Collège La Berlière, in de buurt van Ath, bestaat nog steeds.

In 1941 vingen de paters jozefieten de bouw aan van een tweede klooster in Geraardsbergen, meer bepaald in de Pachterstraat. Dit klooster moest dienen als woonplaats voor de broeders van de orde van de Kapel van den Oudenberg, een rusthuis voor bejaarde missionarissen, een noviciaat en een seminarie voor missionarissen.

Maar hoe gaat het met Sint-Jozefsinstituut, 't Karmelieten, bij deze tweehonderdste verjaardag? Het college en de basisscholen bestaan nog steeds, maar worden nu geleid door leken. De paters jozefieten kennen, zoals vele andere congregaties, een sterke terugloop in het aantal roepingen na het Tweede Vaticaanse Concilie. Al enkele jaren vóór zijn overlijden in 2012 was pater Paul (Jacky Bogaert) de enige resident, en gedurende een bepaalde periode was er zelfs geen enkele pater jozefiet, die verbleef op de plaats waar ooit de wieg heeft gestaan van de congregatie en waar de stichter van de orde nog steeds begraven ligt. De situatie was onhoudbaar en in 2014 werd beslist de gemeenschap van de Oudenberg (Pachtersstraat) op te heffen. Toch werd beslist de erediens ten in de kapel van de Oudenberg voort te zetten en de leden van de gemeenschap over te brengen naar de Karmelietenstraat. Tijdens het generaal-kapittel dat plaatsvond in 2016, stelden de paters jozefieten pater Jacob Beya Kadumbu

Pater Jacob Beya Kadumbu

aan tot hun 19de superieur-generaal en rector van de gemeenschap van Geraardsbergen. Hoewel de congregatie op heden vertakkingen heeft over de hele wereld, zet een gemeenschap van zes paters, waaronder vier Congolezen, het werk van de paters jozefieten voort en zorgen zij ervoor dat de paters jozefieten van Geraardsbergen nog steeds aanwezig zijn in het oude karmelietenklooster en in de stad Geraardsbergen.

Pater Michael POWELL CJ
2 Hithermoor Road
Stanwell Moor
Staines TW19 6AJ
United Kingdom
academicdress@yahoo.co.uk

Meer info over het feestjaar 2017-2018 via de website:

<http://200jaar.sint-jozefsinstituut.be>
Deze website blijft in beweging gedurende het ganse feestjaar.

De kroniek van het Sint-Jozefsinstituut van pater Marcel kan u online raadplegen.

Bij elke geplande activiteit kan u - als het moment gekomen is - telkens de aankondiging vinden en een beeldverslag. Bekijk ook eens alle jozefietenscholen, gelokaliseerd op een Google-wereldkaart.

20. Dit college bestaat nog steeds, maar verhuisde al in 1884 naar Weybridge, omdat de gebouwen in Croydon te klein waren geworden.

21. Eerste vertrek op 24 september 1929.